ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **T. R.**, zast. JUDr. Vojtěchem Veverkou, advokátem se sídlem Hajnova 40/0, Kladno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2018, čj. MV-138491-4/SO-2017, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, čj. 54 A 197/2018-30,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, čj. 54 A 197/2018-30, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2018, čj. MV-138491-4/SO-2017, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **19 518** Kč, k rukám jejího zástupce JUDr. Vojtěcha Veverky, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah správního spisu

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-7566-8/DP-2017, zamítlo žádost žalobkyně (dále „stěžovatelka“) o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017, jelikož důvody, pro které bylo

dlouhodobé vízum za účelem strpění uděleno, již pominuly. Následně podané odvolání žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí se bránila stěžovatelka žalobou, kterou Krajský soud v Praze zamítl.

[2] V průvodním dopise k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu stěžovatelka uvedla, že v Doněcké oblasti, kde před odjezdem do České republiky bydlela, probíhají boje; všichni její příbuzní rovněž pochází z této oblasti; v klidnějších částech Ukrajiny nemá žádné příbuzné, jelikož všichni příbuzní (manžel a těhotná dcera) žijí v České republice. Prvostupňový správní orgán do spisu založil dokument Ministerstva vnitra nazvaný „Ukrajina, Informace OAMP, Situace v zemi“ ze dne 24. 11. 2016, ve kterém je mimo další ohledně možného vnitřního přesídlení uvedeno, že na Ukrajině platí zákon „*O zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob*“, který poskytuje všeobecný rámec pro poskytnutí ochrany vnitřně přesídleným osobám, avšak v některých oblastech je podpora ukrajinskou vládou limitována. Mezi nejzranitelnější skupiny patřili „*Romové, ti především z důvodu často nedostačujících dokladů totožnosti nebo nedostatečné informovanosti, postižené osoby a starší lidé, pro něž v případě vnitřního přesídlení v oblastech kontrolovaných povstalci představovalo cestování přes linii dotyku finanční zátěž i bezpečnostní riziko. […] čelily vnitřně přesídlené osoby obtížím v ekonomické i sociální oblasti, včetně diskriminace při hledání zaměstnání.*“

[3] Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, z nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina), a její šesté hodnotící zprávy plyne, že Ukrajina splnila podmínky pro oblast vnitřní bezpečnosti a standardu lidských práv. Ozbrojené střety mezi ukrajinskou armádou a separatisty probíhají na východě země v Doněcké a Luhanské oblasti, soustřeďují se především na frontovou linii a nijak výrazně se nerozšiřují. Je proto na volbě stěžovatelky, na jaké místo na Ukrajině se vrátí. Jestliže bude při návratu volit oblasti, v nichž ke střetům stále dochází, nemůže její volba být současně překážkou na její vůli nezávislou, která by jí bránila území České republiky opustit a vrátit se do země původu.

[4] V podaném odvolání stěžovatelka namítala, že situaci občanů na Ukrajině není možné pojímat globálně a je třeba vzít v potaz, že jiná je situace pro státní příslušníky Ukrajiny žijící v oblastech, kde k bojům nedochází, jiná u těch, kteří mají alespoň minimální možnost (díky rodinným vazbám, známým) přesídlit z oblasti bojů a odlišná u těch, kteří odešli hledat útočiště do České republiky, jejich domovy byly převážně zničeny, nemají v zemi původu žádné vazby ani možnost jakéhokoliv zázemí alespoň na přechodnou dobu. Není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že si může zvolit, kam se vrátí. Toto tvrzení označila za spekulaci, která není ničím podložena. Odkázala na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2016, ze které citovala, že je podstatný problém nedostatečná podpora vnitřně přesídlených osob. Je jim ztížen přístup ke zdravotní péči či finančním institucím. Z této zprávy plyne, že v roce 2016 byla plošně pozastavena výplata sociálních dávek vnitřně přesídlených osob do doby jejich evidence na území Ukrajiny. Rovněž zmiňuje diskriminaci ze strany úřadů. Stěžovatelka dále zopakovala, že se nemá kam vrátit, nemá

na Ukrajině vazby, rodina pobývá na území České republiky. Namítala, že s ní správní orgán neprovedl pohovor, kde by zjišťoval, jaké má možnosti návratu, ani nezjišťoval, zda byl její dům zničen. Stěžovatelka odkázala i na další zprávy, ze kterých plyne, že v Doněcké a Luhanské oblasti je situace nebezpečná.

[5] Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že z nařízení č. 2017/850 a její šesté hodnotící zprávy plyne, že na území Ukrajiny je zajištěna bezpečnost obyvatel a veřejný pořádek. Z toho důvodu uzavřela, že již netrvají důvody, pro které byl stěžovatelce udělen dlouhodobý pobyt, tedy že neexistuje překážka na její vůli nezávislá, která by jí bránila vycestovat do země původu. Stěžovatelka se nemusí vrátit do jejího posledního bydliště, kde dochází k ozbrojenému konfliktu. Ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA uvedla, že není pro české správní orgány závazná a je z roku 2016, tedy není aktuální. K dalším dokumentům uvedla, že popisují situaci na východě Ukrajinu, kam se však stěžovatelka nemusí vrátit.

[6] V podané žalobě stěžovatelka namítala, že zavedení bezvízového styku nařízením č. 2017/850 je odůvodněno spíše na politických než faktických důvodech a nelze jej tak vnímat jako plošné stvrzení skutečnosti, že je země zcela bezpečná. Použitím tohoto argumentu se zcela vytratilo individuální posouzení její konkrétní situace. Namítala, že se správní orgány nevypořádaly s její námitkou nemožnosti přesídlení nejen ve vztahu ke konkrétní situaci v zemi, ale rovněž s ohledem na její možnosti. Namítala, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu se správní orgány musí zabývat nejen formální stránkou vnitřního přesídlení, tedy skutečností, zda v ostatních oblastech zemi původu existuje stejně intenzivní riziko újmy jako v oblasti, ze které osoba utíká, ale hlavně, zda takovéto přesídlení je skutečně možné i ze subjektivního hlediska, zejména s ohledem na sociologické faktory, jako etnicita, politická, náboženská či jazyková příbuznost a příslušnost, ale také s ohledem na finanční možnosti, existenci rodinného, finančního či hospodářského zázemí, eventuálně reálné moznosti vybudování zázemí v oblasti možného přesídlení. Touto otázkou se vůbec nezabývaly. K tomu uvedla, že se nemá na Ukrajině kam vrátit, nemá tam žádné vazby, nikoho, kdo by jí poskytl útočiště, její rodina pobývá na území České republiky. Správní orgán se ani nezabýval tím, zda byl její domov zničen a zda je návrat rozumným řešením, jelikož je situace na Ukrajině nadále napjatá.

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že k bezpečnostní situaci na Ukrajině se několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, který opakovaně shledal, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt, jelikož probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, aby byl každý civilista z důvodů své přítomnosti vystaven reálnému nebezpečí závažné újmy. Stěžovatelka neprokázala, že by její život či zdraví mohly být návrtem do země původu ohroženy. Krajský soud rovněž odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 1 Azs 17/2020-24, ve kterém kasační soud uvedl, že šestá hodnotící zpráva k nařízení č. 2017/850, prokazuje změněnou politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině a možnost usídlení se v jiné části země než v Doněcké oblasti. Krajský soud dále uvedl, že Doněcká oblast patří mezi oblasti s přetrvávajícími bezpečnostními problémy, avšak obecně Ukrajina jako celek je dostatečně bezpečná, aby byla považovaná za vhodnou pro bezpečný návrat. Stěžovatelka v předchozím řízení neprokázala, že by z objektivních důvodů nemohla přesídlit to jiných částí Ukrajiny. Omezila se pouze na konstatování, že mimo Doněckou oblast nemá žádné příbuzné ani zázemí. Je na její volbě, do které oblasti se vrátí.

Volba vrátit se do oblasti s pokračujícími ozbrojenými střety nemůže být překážkou na její vůli nezávislou, která by jí bránila opustit území České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že se soud nezabýval otázkou, zda by stěžovatelce v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí nebo zda by jí v případě vnitřního přesídlení hrozila stejná újma jako v Doněcké oblasti. Krajský soud rovněž neřešil, zda je takové přesídlení s ohledem na sociologické faktory, stěžovatelčiny finanční možnosti, její vysoký věk a rodinnou situaci vůbec možné.

[9] Z nařízení č. 2017/850 dle stěžovatelky pouze plyne, že Ukrajina splnila podmínky vnitřní bezpečnosti a standardy lidských práv pro to, aby bylo možno jejím občanům povolit krátkodobě pobývat na území členských států bez víza. To není ale pro posuzovanou věc relevantní. Krátkodobý bezvízový pobyt byl občanům Ukrajiny povolen pouze na základě snahy o politické sblížení mezi Evropskou unií a Ukrajinou a snahou o zlepšení bezpečnostních problémů, které na území Ukrajiny stále přetrvávají.
[10] Stěžovatelka v žalobě poukazovala na zprávu Ministerstva zahraničí USA za rok 2016 a zprávu téhož ministerstva ze dne 20. 4. 2018. Krajský soud na tyto zprávy nijak nereagoval, čímž se dopustil nepřezkoumatelnosti.

[11] V rámci kasační stížnosti stěžovatelka požádala i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Stěžovatelka namítala, že z nařízení č. 2017/850 pouze plyne, že Ukrajina splnila podmínky vnitřní bezpečnosti a standardy lidských práv pro to, aby bylo možno jejím občanům povolit krátkodobě pobývat na území členských států bez víza. Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře k nařízení č. 2017/850 a její šesté hodnotící zprávě vyjadřoval. V rozsudku ze dne 4. 9. 2020, čj. 2 Azs 271/2020-35, uvedl následující: „*Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry žalované, jež potvrdil městský soud, že zmíněné nařízení č. 2017/850 ve spojení s hodnotící zprávou prokazují změnu politické a bezpečnostní situace na Ukrajině a že žalobkyně má možnost se usídlit v jiné části země, má-li obavy (jež by mohly být případně i důvodné) z návratu konkrétně do Doněcké oblasti. Tyto závěry ostatně Nejvyšší správní soud již opakovaně potvrdil ve své rozhodovací praxi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Azs 471/2019 – 44). V hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině lze také odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, podle kterého* „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „*totální konflikt*“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ *(obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 Azs 199/2019 - 30, či ze dne 5. 9. 2018, č. j. 4 Azs 170/2018 - 30). Nejvyšší správní soud rovněž setrvale připouští možnost tzv. vnitřního přesídlení cizince do jiné bezpečnější části Ukrajiny (viz např. stěžovatelkou poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.*

5. 2017, č. j. 1 Azs 64/2017 - 55).“ Obdobné uvedl i v rozsudku ze dne 13. 2. 2020, čj. 4 Azs 471/2019-44 (bod 10) nebo i rozsudku sp. zn. 1 Azs 17/2020, na který odkázal i krajský soud. Právě rozhodující senát je vázán touto judikaturou, pokud nezvolí překonání tohoto názoru skrz aktivaci rozšířeného senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s. K tomu však neshledal dostatečně silné důvody. Námitka stěžovatelky rekapitulovaná v bodě [9] tohoto rozsudku proto není důvodná.

[13] K tomu nicméně soud uvádí, že posledním zmiňovaným rozsudkem první senát zamítl kasační stížnost žalované, kterým brojila proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž bylo zrušeno její rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. V dané věci bylo podstatné, že žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí namítala, že se obává diskriminace své osoby v západních či centrálních částech Ukrajiny z důvodu, že při komunikaci používá ruský jazyk. Žalovaná se však „*otázkou možné diskriminace rusky mluvících občanů v některých částech Ukrajiny nijak nezabývala, ani se, alespoň stručně, nevypořádala s odkazy žalobkyně na internetové zdroje, které měly její tvrzení dokládat. Rovněž nijak konkrétně nevysvětlila, že by z podkladů shromážděných ve správním řízení vyplývalo, že obavy vyslovené žalobkyní nejsou opodstatněné.*“

[14] V posuzované věci je situaci obdobná.

[15] Ze správního spisu plyne, že stěžovatelce bylo v době vydání rozhodnutí téměř 67 let. Z výše rekapitulované argumentace, kterou stěžovatelka uplatnila zejména v odvolání, plyne, že zcela konkrétně uvedla, že pochází z oblasti, která je zasažena boji mezi separatisty a ukrajinskými jednotkami, nemá na Ukrajině žádnou rodinu a žádné zázemí, přičemž citovala i ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2016 poukazující na neutěšenou situaci vnitřně přesídlených osob. To stejné ostatně vyplývá i z dokumentu, který sám správní orgán založil do spisu (dokument „Ukrajina, Informace OAMP, Situace v zemi“). Žalovaná nicméně v reakci na takto vznesenou námitku pouze obecně konstatovala, že vnitřní přesídlení je možné a odkazovaná zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA není pro správní orgány závazná a není aktuální. Argumentace žalované o aktuálnosti zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2016 je přinejmenším zarážející za situace, kdy se její rozhodnutí opírá o šestou hodnotící zprávu ze dne 18. 12. 2015, tedy dokument ještě starší než stěžovatelkou odkazovaná americká zpráva, a rovněž za situace, kdy stěžovatelka podala odvolání dne 4. 10. 2017, kdy byla zpráva stará přibližně 7 měsíců. Žalované bylo odvolání postoupeno 27. 11. 2017, avšak rozhodnutí vydala až o rok později dne 16. 11. 2018, tedy v rozporu s § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), dle kterého má být vydáno rozhodnutí bezodkladně a nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení. Pokud pak žalovaná považovala zprávu s ohledem na dobu svého rozhodování za zastaralou, mohla si opatřit podklady aktuálnější, ale těžko mohla přičítat k tíži stěžovatelce, že se zpráva v důsledku opožděného rozhodnutí o odvolání stala neaktuální.

[16] Je samozřejmě pravdivé tvrzení, že zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA není závazná. Není však podstatná její závaznost ale obsah. Správní orgán má dle § 3 spr. ř. postupovat *tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* Dle § 50 odst. 2 stejného zákona platí, že *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to*

nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Správní orgán nemůže odmítnout cokoliv, co pro něj není výslovně závazné a vybrat si pouze takové podklady, které podporují jeho názor, aniž by se řádně vypořádal s jinými podklady.

[17] Podle § 3 spr. ř. platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. K této zásadě materiální pravdy a povinnosti správního orgánu opatřovat podklady rozhodnutí (§ 50 odst. 2 první věta spr. ř.) se Nejvyšší správní soud vyjadřoval opakovaně. V případě řízení o žádosti v rozsudku ze dne 16. 12. 2020, čj. 1 Ads 282/2019-37, ve vztahu k příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením uvedl, že *„nelze opomenout, že i v řízení o žádosti se uplatní zásada materiální pravdy vyjádřená v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle níž správní orgán (nevyplývá-li ze zákona něco jiného) postupuje tak, aby byl (co do správnosti) zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Význam této zásady je třeba zdůraznit právě pro případy, v nichž má správní orgán indicie, případně dokonce důkazy o tom, že zaměstnavatel do žádosti neuvedl pravdivé údaje, jako tomu bylo v nyní posuzované věci.“* Nejvyšší správní soud dokonce v rozsudku ze dne 27. 6. 2013, čj. 1 As 20/2013-64, dovodil, že v případě, kdy stěžovatel označil určitý důkaz, avšak tento důkaz nedoložil, je správní orgán povinen se jím zabývat, a pokud by jej považoval za relevantní pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, musel by si jej ve smyslu sám opatřit.

[18] Z výše uvedeného plyne, že je to správní orgán, jež řízení vede, kdo je zodpovědný za skutečné zjištění stavu věcí. Pokud stěžovatelka poukazovala na určité relevantní okolnosti, které mohly být pro skutkové zjištění podstatné, bylo jeho povinností je posoudit a případně si k nim i obstarat podklady. Pokud navíc označila dokumenty, které její tvrzení měly potvrdit, bylo jeho povinností je vzít v úvahu a vyjádřit se k nim. Za takové vyjádření v žádném případě nelze považovat obecné odmítnutí dokumentu pro nezávaznost, aniž by posoudil jeho obsah či uvedl, proč nejsou dokumenty průkazné nebo pro řízení nepodstatné. Lze rovněž dodat, že zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu na Ukrajině není svojí povahou nevýznamný dokument. Správní orgány i soudy ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA standardně vycházejí (např. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2003, čj. 4 Azs 4/2003-68, usnesení ze dne 9. 8. 2017, čj. 5 Azs 315/2016-30, ze dne 9. 5. 2018, čj. 7 Azs 143/2018-26). Zároveň z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že sice obecně možnost vnitřního přesídlení na Ukrajině je možná, ale je vždy nutné hodnotit každý jednotlivý případ individuálně s přihlédnutím ke všem specifickým okolnostem (rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2017, čj. 1 Azs 209/2017-49). Jak již bylo rekapitulováno výše, jak z této zprávy, tak ze zprávy OAMP mj. plynulo, že starší lidé patřili v případě vnitřního přesídlení mezi zranitelné osoby, vnitřně přesídlené osoby čelily obtížím v ekonomické i sociální oblasti, byl jim ztížen přístup ke zdravotní péči či finančním institucím a po určitou dobu byly pozastaveny výplaty sociálních dávek. S ohledem na to, že uvedené obtíže zjevně mohly dopadat i na situaci stěžovatelky, měla se jimi žalovaná řádně zabývat.

[19] Žalovaná v napadeném rozhodnutí na námitky stěžovatelky řádně nereagovala, čímž se dopustila vady nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelka v podané žalobě namítala, že se správní orgány nezabývaly jejími faktickými možnostmi usazení v jiné části země. Krajský soud danou námitku neshledal důvodnou. Uvedl k ní, že stěžovatelka neprokázala, že by se nemohla přesídlit do jiné části Ukrajiny a odkázal na judikaturu, dle které je obecně přesídlení možné. Takové posouzení není správné, jelikož stěžovatelka naopak poukazovala na skutečnosti, dle kterých nebylo v jejích možnostech usídlit se v jiné části země. Krajský soud tak přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí, čímž zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 28. 1. 2009, čj. 1 As 110/2008-99).

[20] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že se krajský soud nezabýval odkazem na zprávu Ministerstva zahraničí USA za rok 2016 a zprávu téhož ministerstva ze dne 20. 4. 2018. Jak již soud uvedl výše, zprávou za rok 2016 se měla zabývat již žalovaná. Krajský soud měl kvůli této vadě rozhodnutí žalované zrušit. Pokud by se danými zprávami zabýval a hodnotil je, nepřípustně by nahrazoval úvahy správního orgánu. Viz rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2014, čj. 4 As 19/2014-35, ve kterém NSS uvedl následující: *„V projednávané věci shledal Městský soud v Praze nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou žalobkyně týkající se rozporu dodatečného povolení stavby se závaznou částí územního plánu obce. Za dané procesní situace nebyl oprávněn tutéž (neoddělitelnou) otázku posuzovat věcně a nahrazovat chybějící úvahy a argumentaci správního orgánu úvahou vlastní.“*

[21] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jelikož o věci rozhodl přednostně ihned po přípravě věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Krajský soud se dopustil vady nepřezkoumatelnosti, proto rozsudek zrušil. Současně rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud by totiž vázán názorem kasačního soudu mohl pouze žalobě vyhovět a vrátit věc žalované. Věc tak byla vrácena žalované k dalšímu řízení na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je vázána závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Bude tak muset věc posoudit s přihlédnutím ke všem specifickým okolnostem (možnosti vnitřního přesídlení v závislosti na jejím věku, finančních možnostech a rodinné situaci) a přezkoumatelným způsobem vypořádat její námitky opírající se o závěry vyplývajících z namítaných zpráv a dokumentů.

[23] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o

jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[24] Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení správního rozhodnutí, je proto nutno konstatovat, že stěžovatelka měla ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaná povinna dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit stěžovatelce náklady řízení před soudem.

[25] Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč a poštovného ve výši 52 Kč.

[26] Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za 2 a půl úkonu právního zastoupení, a to převzetí a příprava zastoupení, podání kasační stížnosti a půl úkonu za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Za tyto úkony náleží stěžovatelce náhrada odměny advokáta ve výši 3 100 Kč za jeden úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. 7 750 Kč. Stěžovatelka má též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce za tyto úkony ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatelky prokázal, že je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani zvyšují. Celkem tedy odměna zástupce za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 10 466 Kč.

[27] Celkem tak za řízení o žalobě a kasační stížnosti má žalovaná stěžovatelce uhradit 19 518 Kč. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. června 2021

Petr Mikeš
předseda senátu